

DE BEKERING VAN SAULUS

Door: Pastor Kevin Sadler

Stel je voor, als je wilt, dat de gevaarlijkste terrorist ter wereld zojuist Gods heilige en gezegende stad Jeruzalem heeft verlaten en hij op weg is naar je huis. Hij richt zich specifiek op gelovigen in Christus om ze te vernietigen. Zijn bedoeling is om je te arresteren en ter dood te laten brengen. Als je erachter kwam dat hij eraan kwam, zou je zeker overwegen om je omgeving te verlaten. Maar wat als je na het sluiten van de deuren besluit om te bidden. Hoe zou je bidden?

Misschien zou je bidden dat God hem op de één of andere manier dood zou slaan of dat hij onderweg een goddelijk ongeluk zou krijgen. Misschien zou je gebed zijn dat hij vertraging zou oplopen, zodat je tijd zou hebben om ver weg te komen, of dat iets zijn aandacht weg zou leiden van je locatie. Je zou kunnen bidden dat God een haag van bescherming om jou en je huis zou zetten.

Zou je ooit verwachten of overwegen te bidden dat de terrorist gaandeweg bekeerd zou worden en gered zou worden van al zijn zonden, en een gelovige in Christus zou worden en een volledige verandering van hart en geest zou krijgen? Waarschijnlijk niet! Toch is dat precies wat er gebeurde met de terrorist genaamd Saulus van Tarsen. Hoe onverwacht was zijn bekering voor de gelovigen van die tijd! Komende van Gods stad, Jeruzalem, en net buiten de stad die Saulus als doelwit had, brak Christus door de wolken en redde Saulus uit genade en veranderde het traject van zijn hele leven volledig.

BRIEVEN AAN DAMASCUS

“Hand. 9:1-2: 1 En Saulus, blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren, ging tot de hogepriester,

2 En begeerde brieven van hem naar Damaskus, aan de synagogen, opdat, zo hij enigen, die van dien weg waren, vond, hij dezelve, beiden mannen en vrouwen, zou gebonden brengen naar Jeruzalem.

Sinds de marteldood van Stefanus had Saulus degenen vervolgd die in Jezus van Nazareth, als de Messias van Israël, geloofden, zie Handelingen 8:1-3:

“En Saulus had mede een welbehagen aan zijn dood. En er werd te dien dage een grote vervolging tegen de Gemeente, die te Jeruzalem was; en zij werden allen verstrooid door de landen van Judea en Samaria, behalve de apostelen.

2 En enige godvruchtige mannen droegen Stefanus te zamen ten grave en maakten groten rouw over hem.

3 En Saulus verwoestte de Gemeente, gaande in de huizen; en trekkende mannen en vrouwen, leverde hen over in de gevangenis.

Saulus werd een eenmansleger tegen wat hij beschouwde als de gevaarlijkste ketterij van zijn tijd: dat Jezus Christus de Messias was en uit de dood was opgestaan.

Het woord "blazende" schetst het beeld dat Saulus intens was in het uitvoeren van zijn vervolging van degenen die in Christus geloofden en dat hij als een wild beest tekeer ging dat snuift voordat het aanvalt. Saulus werd verteerd door zijn moorddadige missie. Dreiging en moord was de lucht geworden die Saulus inademde.

Nadat hij gelovigen in en rond Jeruzalem had vervolgd, bracht Saulus zijn ijver hem ertoe om naar verre steden te reizen (Handelingen 26:11-12), zoals Damascus in Syrië, om daar gelovigen te zoeken. Dus ging hij 'naar de hogepriester', verlangend naar 'brieven' of juridische documenten gericht aan de Joodse synagogen in Damascus. De brieven die aan Saulus werden gegeven, gaven hem toestemming (en de wettelijke bevoegdheid van de hogepriester) om naar elke synagoge in dat gebied te gaan om al degenen die in Christus geloofden onder arrest te stellen en hen aan Jeruzalem uit te leveren. Handelingen 22:5 voegt het detail toe dat ze naar Jeruzalem moesten worden gebracht:

„.....opdat zij gestraft zouden worden”.

Sta eens stil bij deze 'brieven'. Saulus verlangde naar deze brieven zodat hij dreiging en moord tegen de volgelingen van Christus kon blijven blazen en dreigen. Het waren brieven van haat, geweld, veroordeling, lijden en dood. Denk dan eens aan de 13 brieven in je Bijbel, Romeinen tot en met Filemon, die door de apostel Paulus zijn geschreven. Dit zijn brieven die de heiligen aanmoedigen; het zijn brieven van genade en liefde en geloof in Christus, die het goede nieuws van Christus' dood en opstanding en ons het eeuwige leven in Hem verkondigen. Als je deze twee sets brieven vergelijkt, dan weet je dat dit een man is (Paulus) die bekeerd en getransformeerd is door de verrezen, verheerlijkte Christus. Het "goede nieuws" staat in:

“1 Kor. 15: 3-4: 3 Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften;

4 En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;

En:

“Rom. 4:24-25: 24 Maar ook om onzentwil, welken het zal toegerekend worden, namelijk dengenen, die geloven in Hem, Die Jezus, onzen Heere, uit de doden opgewekt heeft;

25 Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

HET LICHT ZIEN

“Hand. 9:3-4: 3 En als hij reisde, is het geschied, dat hij nabij Damaskus kwam, en hem omscheen snellijk een licht van den hemel;

4 En ter aarde gevallen zijnde, hoorde hij een stem, die tot hem zeide: Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?

Terwijl Saulus nog steeds in volle vaart vooruitging met zijn vervolging en bijna Damascus had bereikt, „omscheen hem snellijk een licht van den heme!“. Saulus had in duisternis gewandeld, maar werd toen plotseling geconfronteerd met het ware Licht, de Heer Jezus Christus. Zie: Johannes 1:9:

“Joh. 1:9: Dit was het waarachtige Licht, Hetwelk verlicht een iegelijk mens, komende in de wereld.

Het licht dat Saulus overspoelde, was niet iets van de materiële schepping. In Handelingen 26:13 beschreef Paulus het als "*boven den glans der zon*". Het overtrof de schittering van de zon, die op dat moment in haar volle kracht scheen "*op de middag*" (26:13). Dit heldere licht uit de hemel was de uitstraling van de heerlijkheid van God. En dit glorie-licht, en de kracht ervan, deed Saulus, en degenen die met hem waren, ter aarde vallen. (Hand. 9:4 en Hand. 26:14).

Toen hoorde Saulus een stem uit de hemel die hem vroeg: "*Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?*" De herhaling van Saulus zijn naam was bedoeld om de nadruk te leggen, maar herhaling van namen in de Bijbel komt ook voort uit een intensiteit van persoonlijk gevoel op kritieke momenten.

Toen Abraham op het punt stond zijn zoon Isaak op de berg Moria te offeren, riep de engel des Heren uit de hemel tot hem: "*Abraham, Abraham*" (Gen. 22:11). Toen Hij Mozes aanstelde als Israëls verlosser uit de brandende braamstruik, riep Jehovah God hem toe en zei: "*Mozes, Mozes*" (Ex. 3:4). En toen onze Heer voor ons tot zonde werd gemaakt, en aan het Kruis werd verlaten door de Vader, riep de Heer uit:

"ELI, ELI, LAMA SABACHTHANI! dat is: Mijn God! Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten!" (Matth. 27:46).

Hier, op een kritiek punt in Gods handelen met de mensheid, en om deze man te stoppen die Zijn volk ernstig vervolgde, riep de Heer: "*Saul, Saul.*" Ten eerste zien we dat Christus de naam van Saulus kende, en ten tweede, Christus wist wat Saulus deed:

"Want eens iegelijks wegen zijn voor de ogen des Heeren, en Hij weegt al zijne gangen" (Spr. 5:21).

Daarom vroeg de Heer hem: "*wat vervolgt gij Mij?*".

De Heer vroeg Saulus niet waarom hij hen, die geloofden in Christus als hun Messias, vervolgde of de Koninkrijkskerk, of Mijn Koninkrijkskerk, maar waarom hij "Mij" vervolgde. Christus identificeert Zichzelf zo met Zijn volk dat het vervolgen van Zijn volk hetzelfde is als Hem vervolgen. Christus is zo onafscheidelijk verenigd met Zijn volk dat wat zij lijden, Hij lijdt, en hun vervolging is Zijn vervolging.

Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?

"Hand. 9:5-6: 5 En hij zeide: Wie zijt Gij, Heere? En de Heere zeide: Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.

6 En hij, bevende en verbaasd zijnde, zeide: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal? En de Heere zeide tot hem: Sta op, en ga in de stad, en u zal aldaar gezegd worden, wat gij doen moet.

Saulus vroeg aan degene die tot hem sprak: "*Wie zijt Gij, Heere?*". Het woord 'Heere' in het oorspronkelijke Grieks betekent op zichzelf niet dat Paulus de stem die hij hoorde beschouwde als behorend tot God. Gezien het bovennatuurlijke aspect van de gebeurtenis - het heldere licht uit de hemel en het feit dat degene die tot hem sprak zijn naam kende en wat hij aan het doen was - lijkt het duidelijk dat Paulus vermoedde dat hij werd aangesproken door de Soevereine van de hemel en daarom vroeg Saulus: "*Wie zijt Gij, Heere?*" maar hij verwachtte het antwoord op zijn vraag niet. Hij geloofde niet dat Jezus van Nazareth Heer of God was, of opgestaan uit de dood. Hij dacht dat de volgelingen van Christus zich op zijn best vergisten en in het slechtste geval leugenaars waren. Het antwoord van de Heer op de bevende vraagsteller - "*Ik ben Jezus*" - was dus verbazingwekkend. Op dat moment viel alles wat Saulus geloofde in duigen toen hij plotseling hoorde dat Jezus God is en uit de dood is opgestaan. Het veranderde Saulus zijn kijk op zijn hele wereld. Op dat moment wist Saulus dat Christus alles is wat Hij beweerde te zijn, dat Hij de levende Verlosser is.

Saulus hoorde nu dezelfde die Stefanus had gezien toen Saulus getuige was van de dood van Stefanus (Handelingen 7:55-60). Stefanus was de laatste persoon vóór Saulus die de herrezen, verheerlijkte Christus heeft gezien. Saulus stemde in met de dood van Stefanus en was medeplichtig doordat hij zorgde voor de bovenkleding van degenen die Stefanus stenigden; het is daarom een krachtig getuigenis van Gods oneindige genade dat Saulus de volgende zou zijn die Jezus Christus zou zien. **De connectie tussen Stefanus en Saulus is cruciaal voor het begrijpen van de Bijbel.** Met Stefanus werd Israël, als volk, tijdelijk in ongeloof aan de kant gezet. Met Saulus/Paulus keerde God zich tot de Heidenen en deed God de apostel van de Heidenen opstaan (Rom. 11:13).

De Heer zei tegen Saulus:

"Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan". (Hand. 9:5).

"Prikkels" verwijst naar lange stokken waar scherpe punten aan zaten. In Bijbelse tijden werden prikkels gebruikt om ossen voort te drijven (Richt. 3:31). Als ossen werden gebruikt om te ploegen, en ze niet voortbewogen zoals de boer wilde, prikte hij ze met een prikstok. Soms schopte een koppige os er tegenaan en verwondde hij zichzelf, waarbij hij de prikkel dieper in zijn eigen vlees dreef en zichzelf nog meer pijn deed.

De Heer vertelde Saulus dat hij tegen de geestelijke prikkels in zijn hart aan het schoppen was, tegen de werking en overtuiging van de Heilige Geest. Deze prikken waren het resultaat van het getrouwe getuigenis van degenen die Saulus vervolgde. Het prikte Saulus in het hart om hun lijden, hun toewijding aan Christus en zelfs hun bereidheid om voor Hem te sterven en de waarheid van Zijn opstanding te zien. Saulus was echter koppig en trapte achteruit tegen die prikkels, verzette zich tegen de Geest en weigerde de waarheid te geloven.

De Heer zei tegen Saulus dat die prikken 'hard' waren, of moeilijk en pijnlijk om tegenaan te schoppen. Saulus deed alleen zichzelf pijn door dit te doen, omdat je niet kunt vechten, rebelleren en schoppen tegen de prikkels van Gods werk in je leven zonder pijn te voelen. Het is veel beter en wijzer om Hem gewoon te vertrouwen.

Je kunt aan Saulus zijn reactie zien dat zijn hart verzacht werd:

"En hij, bevende en verbaasd zijnde, zeide: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?". (Hand. 9:6).

Dat is een hart dat gebroken is. Dat moment is Saulus zijn bekering.

Als we nadenken over de omstandigheden van zijn bekering, merken we op dat er geen doopfond was op de weg naar Damascus. Er was geen Maaltijdtafel. Er waren geen goede werken voor hem om te doen. Het waren gewoon Christus en Saulus. En het enige wat Saulus deed, was alleen op Christus vertrouwen. Dat is ook alles wat wij doen. We volgen Paulus' voorbeeld tot redding en:

".....in Hem (Christus) geloven..... ten eeuwigen leven". (1 Tim. 1:16).

De bekering van Saulus vertelt ons dat de mensen waarvan we denken dat ze het meest onbereikbaar zijn, in feite bereikbaar zijn. Het leert ons dat iedereen gered kan worden door de genade van God. Door Gods grenzeloze genade redde Hij Saulus, de voornaamste der zondaars: Zie:

"1 Tim. 1:15: Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.

En Hij zal iedereen redden die gelooft en vertrouwt op Christus als Verlosser.

Nadat hij geloofde, wilde Saulus Gods verlangen weten voor hem en voor iedereen die op Christus als Verlosser vertrouwt:

"Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?". (Hand. 9:6).

Zoals het was met Saulus, zou God willen dat ook wij ons leven overgeven aan Hem en bereid zijn om alles te doen en overal heen te gaan voor Degene die ons redde door Zijn genade.

Vanaf dat moment gaf Saulus zijn rechten op zichzelf op en droeg hij zijn leven over aan zijn Heiland. Vóór zijn bekering kon Saulus alleen maar denken aan wat hij Jezus van Nazareth en zijn volgelingen

kon aandoen, maar nadat hij gered was, kon hij alleen maar denken aan wat hij voor Christus kon doen. En we zien hoe deze trotse man, op weg om anderen te arresteren, zelf werd gearresteerd door de Heer en een nederige, ijverige dienaar van Christus werd voor de rest van zijn dagen.

De betekenis van Sauls bekering

“Hand. 9:8-9: 8 En Saulus stond op van de aarde; en als hij zijn ogen opendeed, zag hij niemand. En zij, hem bij de hand leidende, brachten hem te Damaskus.

9 En hij was drie dagen, dat hij niet zag, en at niet, en dronk niet.

Het visioen van de Heer en Zijn heerlijkheid verblindden Saulus. Toen Paulus in Handelingen 22 over zijn bekering vertelde, schreef hij dat hij:

“vanwege de heerlijkheid deszelve lichts niet zag”. (Hand. 22:11).

En zo werd degene die met wijd open ogen van woede en haat op Damascus kwam aanstormen, blind en hulpeloos aan de hand die stad werd binnengeleid.

Daarna zat Saulus drie dagen in zijn eigen persoonlijke duisternis. Dit was een zeer belangrijke tijd van geestelijke bezinning en gebed waarin hij niet at of dronk omdat hij de betekenis en rijkdom van zijn bekering overwoog. En wij, de Kerk, moeten nog steeds overwegen en nadenken over de diepte en betekenis van Saulus zijn bekering: de voornaamste van de zondaars gered buiten Israël en de wet om, uit genade en alleen door geloof. Waarom is dit gebeurd? Wat betekent dit? Zie:

“Ef. 2:8-9: 8 Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave;

9 Niet uit de werken, opdat niemand roeme.

Saulus zijn leven werd op de kop gezet op de weg naar Damascus, en al Gods handelen met de mensheid werd op de kop gezet en veranderd, te beginnen met deze bekering. Saulus zijn bekering markeerde het aanbreken van een nieuwe bedeling, een nieuwe manier van omgaan met de mensheid, en aan Paulus werd de bedeling der genade Gods geopenbaard en toevertrouwd en de openbaring van de verborgenheid dat sinds het begin van de wereld geheim was gehouden. Zie Ef. 3:1-9 en Rom. 16:25:

“Ef. 3:1-9: 1 Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt.

2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u;

3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige woorden te voren geschreven heb;

4 Waaraan gij, dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus),

5 Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest;

6 Namelijk dat de heidenen zijn medeërfgenen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie;

7 Waarvan ik een dienaar geworden ben, naar de gave der genade Gods, die mij gegeven is, naar de werking Zijner kracht.

8 Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus,

9 En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus;

“Rom. 16:25: Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar mijn Evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest;

God manoeuvreerde Saulus in Zijn voorzienigheid uit het land Israël. Toen hij eenmaal buiten de grenzen van het land was, openbaarde Christus zich aan hem. De reden hiervoor was dat in het nieuwe programma van God deze man de apostel van de Heidenen zou zijn (1 Tim. 2:7; 2 Tim. 1:11).

Saulus hoorde de verheerlijkte Heer vanuit de hemel, en zo begon Christus' hemelse bediening als het Hoofd van de Kerk, het Lichaam van Christus. Zie Ef. 1:22 en Kol. 1:18:

“Ef. 1:22: En heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem der Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen;

“Kol. 1: 18: En Hij is het Hoofd des lichaams, namelijk der Gemeente, Hij, Die het Begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn.

Deze bedeling van genade werd ingehuldigd met een verschijning van de heerlijkheid van Christus, uit de hemel, op de weg naar Damascus, en het zal eindigen, met betrekking tot de huidige bedeling, met een verschijning van Christus, uit de hemel, bij de Opname van de Kerk. Zie:

“1 Thess. 4:13-18: 13 Doch, broeders, ik wil niet, dat gij onwetende zijt van degenen, die ontslapen zijn, opdat gij niet bedroefd zijt, gelijk als de anderen, die geen hoop hebben.

14 Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzo zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, weder brengen met Hem.

15 Want dat zeggen wij u door het Woord des Heeren, dat wij, die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren, niet zullen voorkomen degenen, die ontslapen zijn.

16 Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan;

17 Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met den Heere wezen.

18 Zo dan, vertroost elkander met deze woorden.

Zie ook 1 Kor. 15: 51-54:

“51 Ziet, ik zeg u een verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden;

52 In een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden.

53 Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.

54 En wanneer dit verderfelijke zal onverderfelijkheid aangedaan hebben, en dit sterfelijke zal onsterfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning.

De bedeling van genade begon met de redding van een individu door de genade en lankmoedigheid van God, en deze bedeling van genade gaat over de redding van individuen.

"nu is het de dag der zaligheid!" (2 Korintiërs 6:2).

Dit is een herinnering en uitdaging aan de Kerk dat vandaag een dag van redding is en dat we daar naar moeten handelen, Christus met anderen delen en zielen winnen in overeenstemming met de bediening van de Kerk van verzoening, 2 Kor. 5:18-21:

"18 En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelfen verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft.

19 Want God was in Christus de wereld met Zichzelfen verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd.

20 Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen.

21 Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Christus had ons, Heidenen, op het oog toen hij Saulus redde. God redde Saulus voor ons. Vanwege de bekering, boodschap en bediening van Paulus aan de naties zijn we gered uit genade en hebben we de gratis gave van eeuwig leven en een relatie met de levende God. En daardoor moeten we allemaal God danken en Hem de eer geven voor de bekering van Saulus.

Nadenkend over wat er gebeurde tijdens de bekering van Saulus, verklaarde William Barclay dit: "Als we Christus aanvaardden, gaan we drie nieuwe relaties aan:

(1) We gaan een nieuwe relatie met God aan. De Rechter wordt de Vader; het verre wordt het nabije; vervreemdheid wordt intimiteit en angst wordt liefde.

(2) We gaan een nieuwe relatie aan met onze medemensen. Haat wordt liefde; egoïsme wordt dienstbaarheid; en bitterheid wordt vergeving.

(3) We gaan een nieuwe relatie met onszelf aan. Zwakte wordt kracht; frustratie wordt prestatie; en spanning wordt rust.

"SAULUS ZIJN BEKERING MARKEERDE DE DAGERAAD VAN EEN NIEUWE BEDELING".